

Het zwijgen ertoe doen...

De vraag van de redactie was: wil je een slotakkoord schrijven, na 23 jaar studentenpredikantschap in de Oecumenische Janskerkgemeente. Tja, dan zal ik toch eerst moeten spreken, alvorens er dan toch echt het zwijgen toe te doen.

Het vak leren

Met heel veel plezier ben ik vanaf september 1998 studentenpredikant geweest in Utrecht. Ik heb bij mijn afscheid ook gezegd dat ik er dankbaar voor ben dat ik predikant mocht worden in deze setting. Ik heb de kans gekregen om het vak te leren met vallen en opstaan, daarbij liefdevol én kritisch begeleid door collega's en gemeenteleden. Hierbij wil ik ds. Dick de Jong noemen, mijn steun en toeverlaat in die tijd.

In 1998 waren er een heel aantal collega-studentenpredikanten van diverse kerkelijke achtergronden: Gereformeerd, Hervormd, Rooms-Katholiek en Remonstrants. Dat resulteerde niet zelden in discussies over hoe te vieren in de Janskerk. Niet alleen vanwege die verschillende achtergronden, maar juist ook om stappen voorwaarts te zetten, te durven experimenteren.

Ik vond het toch altijd spannend als we met een voorbereidingsgroep weer iets hadden bedacht: wat zullen de mensen ervan vinden, kan dit eigenlijk wel, is het verantwoord? Hebben we er goed over nagedacht en hoe zal het uitpakken? Die spanning is altijd wel gebleven maar heeft wel wat gezondere trekken gekregen. In de loop van de tijd kun je beter tegen feedback en weet je zelf ook beter wat je doet, ervaring geeft rust!

Verschuivingen

Toen de eerste periode voorbij was, brak er een tijd aan waarin er van alles verschoof. Dierbare, stoere en uitgesproken collega Anna Wies Rypkema overleed in 2005. De schok die dat teweegbracht staat me nog heel goed bij. Daarna moesten we opnieuw als gemeente en als collega's uitvinden hoe verder te gaan. De Rooms-Katholieke Kerk trok zich terug uit de EUG Oekumenische Studentengemeente. We moesten afscheid nemen van Tejo van der Meulen en Marieke Milder. Het was een lastige tijd op verschillende manieren. Ik heb er veel van geleerd, al was het dan ook vaak door schade en schande. Ook verloren we onze thuisbasis voor de activiteiten. Het pand Cunera werd verkocht. Gelukkig konden we terecht in Tuinwijk, in Ki Tov.

Ik bleef als enige pastor over, maar de gemeente was heel actief als het ging om de vieringen en vele gastvoorgangers hebben ons in die tijd geholpen. Ook Marieke Milder stond ons bij. Mede door haar gemeenteopbouw-activiteiten zoals het gemeenteweekend bleven we als gemeente op een goede en waardevolle manier met elkaar verbonden.

In die tijd werd ook het Interkerkelijk Studentenpastoraat Utrecht (IPSU) opgericht, een nieuw samenwerkingsverband waarin verschillende kerken zich (opnieuw) committeerden aan het studentenpastoraat.

Tegelijkertijd werkten we hard aan de

verzelfstandiging van de EUG als wijkgemeente van bijzondere aard binnen de Protestantse Gemeente Utrecht. Dankzij de gastvrije houding van de PGU werd dat al snel gerealiseerd en konden we een 'eigen' gemeentepastor benoemen. Harry Pals begon in 2011 en een half jaar later kon Marieke Milder worden aangesteld met behulp van Providebit, een katholiek fonds dat de EUG al die jaren al erg goedgezind was. Wat een luxe en wat was het fijn samenwerken!

Het jaar 2011 was ook om een andere reden intensief: organist en pianist Mark van Kuilenburg overleed na een periode van ziekte. Het had een grote impact op ons als gemeente.

Onderstroom

Een nieuwe periode brak aan: ik kon me weer meer concentreren op het studentenpastoraat. De contacten met de universiteit werden verstevigd. Het studentenwelzijn werd op de kaart gezet, waaruit o.a. de Zinnige Gesprekken volgden en de Wellbeingweken.

In al die jaren was er voor mij een spirituele onderstroom: bijna elk jaar was er de reis naar Taizé. Veel studenten hebben kennism gemaakt met deze bijzondere gemeenschap én hebben er allerlei internationale contacten opgedaan. Er is in ieder geval één stel ontstaan van wie ik later hun huwelijk mocht bevestigen in de Janskerk: een Italiaanse krullenbol die als een blok viel voor een Nederlandse schone.

Al in 1998 kwam ik in contact met de Zusters Augustinessen. Aan de Oudegracht hadden ze Meisjesstad, opvang voor moeders met hun kinderen. Al gauw waren er vrijwilligers uit de Janskerk bereid om de zusters te ondersteunen. Het contact is altijd gebleven. Ik volgde het ontstaan van Casella en ging vervolgens vanaf 2013 regelmatig naar Hilversum met een groep studenten. Toen we de kans kregen (na de sluiting van Meisjesstad) om in te huizen op de Oudegracht met de activiteiten van de EUG en het IPSU waren we daar heel blij mee en de zusters ook.

Er ontstond een mooi idee in gesprek met ds. Wim Vermeulen van de Jacobikerk. Het plan was een leefgemeenschap van studenten te vormen die iets zou kunnen betekenen voor de buurt. De zusters vonden het een leuk idee en binnen een mum van tijd hadden ze vijf kamers beschikbaar én een logeerkamer. Leefgemeenschap Eau de Gracht zag het levenslicht en het heeft ruim drie jaar lang voor veel plezier gezorgd en het leverde tal van inspirerende ontmoetingen op. Niet in het minst voor de tientallen logees die er terecht konden. Een studente die tijdelijk even ergens anders moest wonen vanwege een gestoorde onderbuurman, een Spaanse studente die op de bonnefooi naar Utrecht was gekomen en dacht dat ze direct een kamer zou kunnen krijgen, een Somalische vluchteling met haar kind die geen plek had om te overnachten etc., etc.. En altijd als ik moest 'overblijven' kon ik terecht voor een hapje eten (uiteraard hielp ik bij de afwas).

Op zoek zijn

Het is uiteraard onmogelijk om ruim 23 jaar samen te vatten in dit artikel. Wat ik altijd heel fijn heb gevonden is dat de Oecumenische Janskerkgemeente een open gemeenschap is. En in die gemeenschap zijn er velen gekomen en gegaan. Er was en is ruimte voor experiment en telkens weer zoeken naar wat geloven in deze tijd kan betekenen. Ik hoop,

maar verwacht ook, dat dat altijd zo zal blijven. Dat de gemeenschap open zal staan voor jonge mensen die op zoek zijn naar een spirituele basis in hun leven. Ik weet dat in de loop van de jaren er veel studenten zijn geweest die die openheid enorm hebben gewaardeerd. Dat mensen geïnteresseerd zijn in wie je bent, wat je in te brengen hebt. Dat je verhaal gehoord wordt wanneer je moeite hebt met de manier waarop je religieus bent opgevoed. Dat je begrepen wordt wanneer je vertelt dat je homo bent, trans, non-binair.

Dat is een groot goed en dat is waarom ik altijd met heel veel waardering en warmte spreek over de Oecumenische Janskerkgemeente. Een gemeente die ik iedereen gun!

Ik wil hier graag mijn collega's van het laatste uur noemen: Elise Woertman, Kees van der Zwaard en Johanneke Bosman. We hebben met ontzettend veel plezier samengewerkt de afgelopen jaren.

Die jaren waren niet de gemakkelijkste vanwege corona en het feit dat Johanneke twee jaar ziek is geweest. Maar in dat alles hebben we elkaar zo goed mogelijk gedragen, bijgestaan en af en toe elkaar liefdevol gecorrigeerd. Dat is enorm waardevol, ik neem het allemaal mee.

Het ga jullie goed lieve mensen, Gods zegen!

Jasja Nottelman
jasja.nottelman@gmail.com